Zahrada je největší folkový festival, který pravidelně navštěvuji a musím říct že rád, protože je v každém případě dobře načasovaný na začátek prázdnin, jeho umístění do klidného hanáckého prostředí kolem zámku v Náměšti na Hané je téměř bezchybné a možnost bydlet v bezprostřední blízkosti dění ve stanu je zcela idylické. I když mě loni štvalo, že pokud si z programu vybírám jen to co chci, musím přebíhat ze scény na scénu a ztrácet tak čas turistikou, letos jsem se tím jaksi nenechal ovlivnit a ušetřil si tak zbytečné negativní emoce.

První zahradní ráno, tedy v sobotu 3.července jste se jistě stejně jako já mohli zcela svobodně rozhodnout, kterou scénu navštívíte jako první. Já jsem se rozhodl pro Zámek, přestože jsem měl chuť i na Radnici. Na Zámku jste tedy stejně jako já mohli od 11 hodin sledovat recitály kapel Honzíkova cesta, Markéta a Lazarové, Samo sebou, Jameki a Pětník. **Honzíkovu cestu**, která soutěžila v neděli o Krtečka, jsem neslyšel, ale další tři kapely mě dost silně kontrastovaly se závěrečným

Jeroným Lešner v neobvyklé roli

foto: Dušan Trličík ©

Pětníkem, který interpretačně i repertoárově vyčníval o několik hlav. Možná že jste tedy stejně jako já nemohli pochopit záměr dramaturgie tohoto bloku. Zároveň jste mohli vidět bezradnost pana zvukaře, který nemohl nazvučit, ale dělal jako že se nic neděje. Nedělo se nic prý, jak jsem se dověděl z doslechu, ani následující trampskou scénu, která hrála raději unplugged. A tak jste mohli vidět, jak méně je někdy více.

Při odchodu ze zámku kolem scény u Kapličky jsem zjistil, že jste nemohli být na zahájení v 11 hodin, protože pan zvukař měl po cestě potíže a přijel se zpožděním. Mohli jste však vidět kapelu **Pupkáči**, jedna ze soutěžních kapel druhého dne, kteří se rozhodli program zachraňovat a během chystání zvuku zahráli před podiem bez ozvučení.

Ze Zahradních festivalových pódií mám nejradši tu u Radnice. Děje se na ní vždy něco zajímavého a mám pocit, že dalekou cestu z amfiteátru tam váží jen ti, kteří chtějí opravdu poslouchat. Letos jste však bohužel díky rozmarům počasí nemohli vidět všechno. Také jste se

letos nemohli občerstvovat stejně jako loni, chyběly na dvoře stánky s občerstvením, takže jste se mohli najíst a napít pouze v restauraci.

Mezi scénou a zvukeřam jste mohli vidět pobíhat písničkáře **Jeronýma Lešnera** nejen jako moderátora, ale také ve funkci pódiového zvukaře. V této funkci jste ho mohli vidět častěji, než ve funkci výkonného umělce. Během sobotního odpoledne jste možná nemohli odolat a nekoupit si za dobrou cenu aspoň jedno z CD prezentovaného vydavatelství a mohli tak dostat navíc zdarma jednu MC dle vlastního výběru.

Na scéně jste také, během nákupu nosičů mohli zahlédnout mimo jiné kupříkladu písničkářku **L ucii Redlovou**
, která zahrála jednu písničku společně s anglickým písničkářem, žijícím v Praze
Jamesem Harriesem
. I když zpíval anglicky, (tudíž jsem nevěděl o čem), svým expresívním výrazem mě přesvědčil a potěšil zároveň. Příště si ho půjdu poslechnout zase.

Festivalové třídenní dění je celé popsáno ve zvláštním vydání časopisu Folk a Country, které je k dispozici zdarma každému návštěvníkovi festivalu. Kromě podrobného programu, profilu kapel a dalších informací, vám mohl, stejně jako **Honzovi Žambochovi** posloužit jako improvizovaný deštník, neboť již první večer se přehnal nad dějištěm festivalu mírný deštík.

Při večením galakoncertu jste mohli možná stejně jako já objevit zpívajícího básníka **Petra Vášu** s
kapelou
Ty Syčáci
, který

Honza Žamboch

foto: Dušan Trličík ©

zaujal snad kdekoho, nebo alternativní písničkářku a zpěvačku **Pavlu Milcovou** v duu s

elektrickým kytaristou
Petrem
Binderem
. Pokud jste nemohli chybět, počkali jste si až na závěrečný koncert Hradišťanu.
Hradišťan
s
Jurou Pavlicou
je dle mého soudu nutno označit za zcela jedinečné hudební těleso u nás a ozdobu každého hudebního dění.

Druhý den ráno vás mohly potěšit dva acapelové koncerty unplugged v kapličce skupin **Pětník** a
Mošny
, pokud jste ovšem nemohli vstát před devátou jako já, neslyšeli jste z ranního koncertu pravděpodobně nic.

Protože se však hrálo i na jiných místech, kupříkladu před vchodem do zámeckého areálu, mohli jste být přítomni velmi milého koncertíku skupiny **Lístek**, jejíž členové v tu chvíli ještě asi netušili, že získají od přítomného obecenstva nejvyšší počet hlasů a stanou se tak absolutním vítězem Zahrady 2004. Přítomní posluchači téměř bez hnutí seděli na cestě nebo postávali v půlkruhu kolem kapely a poslouchali. Kapela, působící s jednou roční přestávkou již čtrnáct let, má ve svém repertoáru nejen příjemné trampské písničky, kterými umí zaujmou široké obecenstvo, ale také něco, co jiné kapely bezesporu nemají, totiž hráčku na panovu flétnu. Sylva Čekalová ovládá tento starobylý nástroj výborně a její zvuk dobře zapadá mezi banjo, kytaru a kontrabas. Kapela má na svém kontě již více ocenění z jiných festivalů a zdá se mi přirozené, že dokázala přesvědčit i návštěvníky Zahrady.

U Kapličky jsme téhož dne mohli zastihnout například ostravského písničkáře-bluesmana **Pepu Streichla**
, v dobré náladě, který mě osobně stále udivuje tím, že čím je starší, tím je mladší. Zatímco loni vystupoval na Toi toi koncertě po delší odmlce s doprovodem dalších muzikantů, letos si svůj recitál odehrál sám. Zároveň měl letos na Zahradě ještě jednu zajímavou premiéru, poprvé v životě spal pod stanem!

Toho dne jste mohli na scéně u Kapličky, či spíše před scénou vidět také tanec, který doprovázel produkci kapely **Jauvajs**, kde dětskou část taneční skupiny **Coiscéim**, která se orientuje na tradiční irské a skotské tance, irský step a taneční choreografie inspirované irskou kulturou, přirovnal frontman kapely k motorovým myším ze známého animovaného seriálu.

Pepa Streichl u Kapličky

foto: Dušan Trličík ©

Při večením galakoncertu jste si mohli také trochu zazpívat společně s **Hop Tropem**, nebo zcela přesvědčivě s
Nezmary
, nemohli jste si zazpívat třeba s letos chybějícím
Wabi Daňkem
, nebo
Janem Nedvědem
, kterému se udělalo špatně a vystoupení odřekl.

Třetí den jste mohli být plní optimismu ze začínajícího slunného dne, kde nic nenasvědčovalo tomu, že písničkáři bohužel kvůli prudkému dešti nemohli dokončit svoji soutěž. Mohli si sice po dešti zahrát nesoutěžně v průjezdu radnice, nemohli si ale odvézt zaslíbenou cenu - Krtka. A tak jste večer při rozdělování cen mohli zjistit, že z původně 515 skupin, dvojic a jednotlivců přihlášených do konkurzů po celém Česku nakonec nejvíce přesvědčili členové kapely
Lístek
, a mohli si tedy odvézt Krtka za nejvyšší počet odevzdaných hlasů. Mohli pogratulovat také dalším dvěma "krtkům", kapele
Celtic Cross
a
Bůhví
(těm také za získání interpretační Porty) , rovněž mohli potřást pravicemi členům kapely
Hrdza
ze Slovenska, která dostala Krtečka jako cenu pořádající agentury Folk a Country.

Určitě jste mohli být také přítomni předání zlaté desky **Ivě Bittové** a **Vladimíru Václavkovi** za 10 tisíc prodaných kusů dvojalba
Bílé Inferno

. Zároveň jste mohli vidět rozzářené oči jednoho šťastlivce, či spíše šťastlivkyně, která měla nejdelší ruce a jako dárek tuto desku při předání ceny obdržela z rukou moderátora Jiřího moravského Brabce. V tu chvíli jste mohli prožít totéž co já, totiž radost z toho, že davy jsou schopny se i soustředit, je-li to potřeba a nekřepčí jen při kapelách produkujících kravál na čtyři doby, a dokážou tedy poslouchat i jinou muziku.

Na závěr posledního večera jste mohli sledovat kolem sebe a možná i u sebe samotného jak je vám líto, že festival, ten největší a nejhezčí, už pro letošní rok končí. Možná jste v ty dny mohli být někde jinde, ale protože máte rádi muziku, nemohli jste odolat a přijeli jste. Mohli jste tedy, stejně jako mnozí jiní kolem vás, učinit rozhodnutí, že příští rok přijedete zas. Všechny čtyři scény, pouliční improvizovaná jeviště, stánky s buřty, pivní oázy, toi toie, louky plné stanů, a hlavně kamarádi, přátelé a muzikanti, kteří vám dělají radost, by totiž nemohli být bez vás. Anebo mohli? Nashledanou za rok!